

Posudek na bakalářskou práci Veroniky MIŠKOVSKÉ: Mučení během alžírské války – živé trauma francouzské společnosti

Přínosem předkládané práce je uspokojivé shrnutí průběhu a především dramatického konce francouzského koloniálního panství v Alžírsku. Autorka také správně reprodukuje nejnovější zjištění o praktikách francouzských armádních vyšetřovatelů (odrazovým můstkem je studie R. Branche, autorka ovšem viditelně o této základní postavě pro dané téma mnoho neví, když ji označuje za „historika“ – s. 10). V pořádku je i zmapování některých konkrétních projevů a debat na toto téma v tisku, literatuře a filmu (způsob analýzy po „žánrech“ ovšem působí dosti nevhodně, mnohem přehlednější a zajímavější by bylo chronologické nebo tematické řazení).

V práci je ovšem i nemálo velice problematických momentů – jde v první řadě o konceptuální nevyjasněnost. Autorka s oblibou užívá spojení „francouzská společnost“, aniž by vyjasnila, co/koho si pod tím představuje (a celá problematika spojená s reflexí mučení během alžírské války dokládá, že opravdu nejde o žádný kompaktní celek). Nelze potom tedy akceptovat tvrzení typu „společnost tušila“, „společnost morálně selhala“ (s. 50) apod. Podobně je na tom V. Miškovská s dalším svým oblíbeným pojmem - „trauma“. Opět ani jedna přesná definice či pokus o vysvětlení. Na základě čeho pak autorka dochází k zbytečně patetickému (a v podstatě absurdnímu) závěru, že „s faktem, že země postavená na svobodách daných Velkou francouzskou revolucí se dopouštěla násilí na svém vlastním území, se již vyrovnala“ (s. 52)?

Velmi diskutabilní je i autorčino používání různých historických příměrů. Označuje například (současné?) diskuse o používání mučení za „novou Dreyfusovu aféru“ (s. 40), aniž by uvedla jedinou relevantní publikaci k této události/procesu a zřetelně vyjádřila, v čem spatřuje postulovanou podobnost. Autorka hovoří i o „vině smíšené se studem [kterou si byla „francouzská společnost“ (opět...) schopna přiznat], podobné německému traumatu z druhé světové války“ (s. 32 a znovu v resumé na s. 53!). Kde je ona podobnost a jak se projevuje? Které německé (či jiné) diskuse o dědictví druhé světové války autorka analyzovala, aby mohla něco takového tvrdit?

V práci se vyskytuje též nemálo jazykových problémů (interpunkce s. 10, 29, 30, 32, 43, 45, 47, 52), nevhodných překladů (např. s. 12, 43), mnoho nedbalostí v poznámkovém aparátu (s. 12, 13, 37 atd.). Užívat pojem „rasa“ bez uvozovek či nějaké formy vysvětlení je

nevhodné (s. 12). Co V. Miškovská míní spojením „analýza diskurzu problematiky“ (s. 9) či „nedávná současnost“ (s. 10)?

Práci přesto doporučuji k obhajobě, navrhuji hodnocení dobře.